

Szijj Márton

Helah önmagát dicsőítő himnusza

Bal kezem lefelé, jobb kezem fölfelé –
nem én vagyok, mondd, a mindenség Úrnője?

Sztauroszt a barlangban Ida-hegyét nekem adta,
a belső tengert nekem adta, Yevah kertjét nekem adta,
az isteneket nekem adta.

Magasabb-e, mondd, beszédemnél csipogásuk?
Reszkető madarak az istenek,
ölembe engedem őket, ha úgy tartja kedvem –
nem én vagyok, mondd, a mindenség Úrnője?

Kifújom a felhőt, megiszom a tengert, átlépelek a földeket,
Thenai városába rajtam keresztül léphetsz –
nem látod, hogy honnan jöttem?
Megöltem a kígyót, az alkony csillagát fejemre teszem,
enyém tavasszal az áradás, vizet a sziklából én fakasztok –
vajon ki nem vágyja, hogy megmerítse magát bennem?

Helah vagyok, a mindenség Úrnője,
tudás és tudatlanság Úrnője én vagyok.
Hydria méhét én szültem,
az emberek nászra vágyva, szélütötten állnak előttem.
Ezer himnuszban imádják nevemet,
villám és csengő vagyok,
mindenízű, mérge és gyógyszer, én vagyok a világ közepe –
nem én vagyok, mondd, a mindenség Úrnője?

Engem keresel éjjel a borban,
felém tántorogsz hajnal ködébe burkoltan.
Elrejtöttem szemed mögé,
hogy az én szememmel láthass engem,
Helah vagyok, a mindenség Úrnője –
nem látod, mondd, hogy csak játszom veled?